

Z OBSAHU	Sv. Jana z Arku: Dívčí, nebo božská moc?	05
	Manželství: kříž a koruna	08
	Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat	11

Foto: Martina Řehořová / Člověk a Vira

Být s Ním

„Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali: buďte přítom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snažte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení spojení poutem pokoje.“ (Ef 4, 1–3) Dnes je dobré přidat z celého srdce vděční, jelikož konec června je časem nových svěcení kněží a v ještě větší míře časem děkování u příležitosti výročí přijetí tohoto daru.

V jistém úhlu pohledu by se dala položit otázka, zda jsme v této zvláštní době schopni jako kněží, ale i laici, naplnit apoštolova slova. Právě pohled na dar kněžství ve své podstatě nám nabízí zrcadlo v této oblasti, ať už jsme dar kněžství přijali či děkujeme-li za kněze, který ve farnosti slouží. Tím obrazem pro naši sebereflexi je vtisknout tvář Krista do kaž-

dého kněze, neboli vidět Krista v každém knězi a chtít Ho tak stále mít. Ano, rozhodli jsme se na sebe vzít podobu Krista a neustále zpřítomňovat Jeho lásku.

On projevil lásku k nám až do krajnosti, tím že se vydal za nás za všechny a my tuto Jeho oběť stále zpřítomňujeme a měla by pro nás, ať kněze či ostatní věřící, být tím nejvzácnějším okamžikem dne. Chceme-li, aby tato doba byla naplněna pravým pokojem, je naším úkolem „Být s Ním“, a jak říká apoštol snášet se navzájem. Jinými slovy díky daru kněžství můžeme být stále se svým Pánem a svěřovat mu vše co prožíváme. Zakoušet milost odpuštění, přijímat posilnění skrze jeho dar přítomnosti v Eucharistii, prostě být součástí Jeho vítězství.

Mnozí v této době prohrávají, jeli-

kož se nechávají ovládnout strachem, znechucením apod., nevyhnulo se to ani mnohým kněžím. Pánova přítomnost ale touto dobou změněna nebyla, On je stále s námi. Díky daru kněžství můžeme na Krista v Eucharistii stále hledět a naplnit již zmíněná slova „Být s Ním“. Velmi si přeji, aby naše kostely byly co nejvíce otevřeny a na oltářích zářil Kristus, který jakožto jediný prozáří temnoty smutných, pyšných netrpělivých a bouřlivých srdcí. To on nám dává milost proměnit se, abychom byli takovými, jak nás vyzval apoštol.

*P. JCLic. Mgr. Bc. Timotej Maria Pavel
Vácha O.Praem.
farář ve farnosti u kostela sv. Petra
a Pavla Praha-Radotín*

V katakombách objeveno nejstarší vyobrazení scény Nanebevstoupení

V katakombách objeveno nejstarší vyobrazení scény Nanebevstoupení

Foto: vaticannews.va

Vatikánským archeologům se podařilo identifikovat nejstarší vyobrazení scény Nanebevstoupení. Nachází se v katakombách Vigna Chiaraviglio, tvořících část komplexu nekropole sv. Sebastiana. Jeho vznik se datuje na přelom 4. a 5. století.

O existenci těchto katakomb se vědělo již od dvacátých let minulého století. Již tehdy bylo provedeno detailní archeologické bádání, které odkrylo nekropoli kolem hrobu mučedníka Eutychia, příkrutého krásnou deskou, vytvořenou na

objednávku papeže Damase. Datované nápisy dovolují přesně stanovit časové rozpětí mezi pontifikáty papežů Damase (366–384) a Inocence I. (401–417).

V devadesátých letech minulého století byly v katakombách objeveny fresky představující objetí apoštolů Petra a Pavla, symbolicky představující jednotu církve z Židů a pohanů. Před touto freskou najdeme hrob vysekaný v tufu a zaklenutý obloukem, na kterém jsou vyobrazeny novozákonní scény jako Zázrak v Káně,

Rozmnožení chlebů či Vzkříšení Lazara. Na jednom z nepříliš dobře zachovaných výjevů lze rozpoznat postavu na pozadí nebe s červenavými mraky, což neklamně poukazuje na teofanickou scénu.

Odborníci z Papežské komise pro posvátnou archeologii v posledních měsících podrobili tuto fresku důkladnému bádání, které dospělo k závěru, že jde o scénu Kristova Nanebevstoupení. Ježíš je na ní zachycen z profilu, v tunice, palliem rozevlátým ve větru. Pravá noha spočívá na zemi, levou se opírá o nevelký kámen v naznačeném kontrapostu a pravou ruku vztahuje k oblaku, ve kterém lze rozpoznat ruku Boha otce. Po stranách centrální postavy jsou další dvě s široce rozpaženými rukama, které lze považovat za apoštoly.

Profesor Fabrizio Bisconti se při prezentaci nového objevu pozastavil nad překvapivou životností tohoto pojetí scény Nanebevstoupení. Najdeme to například na počátku 14. století v Kapli Scrovegni, kde Giotto a jeho škola rovněž vyobrazili Krista z profilu, jak je unášen k nebesům jakousi mocnou vzestupnou silou.

Vatican News

Svaté rodině zasvětit Blízký východ, její ikona bude putovat do Říma

Zasvěcení celé oblasti Blízkého východu Svaté rodině se v Nazaretu uskuteční v poslední červnovou neděli v 10.00 při mši svaté za účasti všech ordinářů Svaté země a u této příležitosti bude požehnána ikona Svaté rodiny, speciálně napsaná a vyložená relikviemi samotné baziliky Zvěstování. Představuje Svatou nazaretskou rodinu podle vzoru nad oltářem kostela sv. Josefa v Nazaretu, kde byl podle tradice Josefův dům.

Ikona bude následně putovat do Libanonu a dále přes země Blízkého východu

a na závěr dorazí do Říma na ukončení Roku svatého Josefa 8. prosince. Z Říma se pak posvátný obraz vydá na zpáteční cestu do Svaté země, kde zůstane.

Jak o události informoval latinský patriarcha Jeruzaléma Pierbattista Pizzaballa, v aktu zasvěcení zemí Orientu Svaté rodině se vzývají Ježíš, Marie a Josef, aby chránili obyvatelstvo „uprostřed politických a ekonomických krizí, které zasáhly Blízký východ, a uprostřed následků pandemie Covid-19, která vyvolala situaci nestability, strachu a úzkosti“.

Svaté rodině se tedy svěřují „země a životy lidí s jejich strachy a nadějemi, mladí lidé i rodiny, aby se každá rodina stala domácí církví a školou svatosti,“ uvedl patriarcha Pizzaballa. Jak dodal, touhou je „dosáhnout návratu míru a stability pro Blízký východ, aby jeho obyvatelé mohli žít se stejnými právy a povinnostmi a těšit se ze svobodného a důstojného života bez ohledu na svou náboženskou příslušnost a národní identitu“.

církev.cz

SLOVO KNĚZE

DĚVČE, ŘÍKÁM TI, VSTAŇ

27. června 2021 – 13. neděle v mezidobí – Mk 5,21–43

Paolo Veronese: Uzdravení jairovy dcery (40. léta 16. století)

Teofylakt

Tento muž byl již částečně věřící, protože padl Ježíšovi k nohám, ale přitom též prosil, aby přišel, a tak ukázal, že nemá takovou víru, jakou měl mít. Měl říci jen: řekni slovo a moje dcera se uzdraví. (srov. Mt 8,8).

Ženou, která trpěla krvácením, máš rozumět lidskou přirozenost. Vytékal z ní hřích, protože když zabíjí duši, je to jako by nám z duše tekla krev. Nedokázali ji vyléčit lékaři, moudří tohoto světa, ani Zákon ani Proroci. Jen co se však dotkla lemu Kristova šatu, byla uzdravena. Kdo věří ve Vtěleného Božího Syna, dotýká se lemu jeho šatu.

Jan Zlatoústý

Byla to žena slavná a všem známá. Neodvázila se však otevřeně přistoupit ke Spasiteli, protože podle Zákona byla nečistá. Proto se dotkla ze zadu, a nedotkla se šatu, jen jeho okraje. Neuzdravil ji však okraj, ale myšlenka na něj. Ti, kteří se dotýkají Krista vírou, dostávají jeho sílu s jeho vůlí. Síla ze Spasitele nevychází místně či tělesně, jako by ho nějakým způsobem opouštěla. Jako netělesná vychází k jiným a jiným se dává, a přece

není mimo něj, i když se říká, že z něj vychází: jako poznání, které učitel odevzdává svým žákům. A Pán se ptá: *kdo se měl dotknul?*, když jde o dotek víry a myšlenek. Zástupy, které se tlačí, ty se mne nedotýkají, ty přistupují bezmyšlenkovitě a bez víry.

Béda

Hle, k čemu směřovaly otázky: aby žena vyznala pravdu o dlouhotrvající nevěře, o tom, jak v jednom okamžiku uvěřila a byla uzdravena. Neřekl: *tvá víra tě uzdraví*, ale jako by řekl: *uzdravila ses tím, že jsi uvěřila*.

Řehoř

V morálním smyslu náš Vykupitel vzkřísil děvče v domě, mládence za branou a Lazara v hrobě. Doma leží mrtvý ten, kdo se skrývá v hříchu. Za bránu už nesou toho, koho nepravost svádí natolik, že neváhá hřích vykonávat veřejně. A tíha hrobu leží na tom, koho tíží hříšný návyk. Tyto pak osvěcuje Boží milost, když na ně shlédne.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catenaaurea.sk

Začátek července je stejně jako každý rok pro mnohé ve znamení prázdnin a dovolených, i když mnozí musí stejně jako jindy i v červenci do práce. Ale letos máme díky svatým bratřím Cyrilu a Metoději a také Janu Husovi prodloužený víkend. Pro mnohé je tato konstelace kalendáře jistě velkým bonusem a důvodem k radosti. V této radosti se ovšem může i u mnohých katolíků poněkud rozpusťt památka svěřice Marie Goretti.

V dnešní době, kdy i mnozí z věřících, jistě díky silnému vlivu médií i okolí, podléhají kultu věčného zdraví a štěstí, je poselství této malé velké svěřice více než aktuální. Toto poselství by se dalo krátce vyjádřit: **Není horší ztráty než ztráta milosti posvěčující!**

Říká se často, že naším největším bohatstvím jsou naše děti, proto bychom na ně měli nejen často myslet, ale se i za ně často modlit a svěřovat je do péče světcům čistoty, neboť právě čistota a úcta k ní, je v dnešní společnosti v ohrožení. To, co bylo dříve ctěno a ceněno je dnes vysmíváno a dehonestováno jako něco nepatřičného, co přísluší úzké skupince fanatiků, kteří nepochopili, že už je jiná doba, že už máme třetí tisíciletí.

V dnešním, poněkud sexuálně lehkovážném a často promiskuitu popularizujícím, prostředí je snadné zapomenout na ctnost čistoty a podlehnout lákavému zpěvu sirén. Zvláště mladé, kteří se často chtějí vyrovnat tzv. celebritám, ať již mediálními či pouze školními, můžeme vidět jako tu nejvíce ohroženou skupinu.

Proto, sv. Marie Goretti, oroduj za naše děti a mládež, nejen v čase prázdnin. Ale také za nás dospělé, abychom tuto ctnost dokázali účinně bránit a vrátit ji na to čestné místo, které jí právem náleží.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farnosti Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

CO JE SEDM RADOSTÍ SV. JOSEFA?

10 věcí, které byste měli vědět o sv. Josefu

Rembrandt: Josefův sen (1645)

Papež František ustanovil, že od 8. prosince 2021 se bude slavit zvláštní Rok svatého Josefa, aby v něm všichni věřící v Krista mohli každý den upevňovat jeho příkladem svůj život z víry a v úplnosti plnit Boží vůli. Dosažení tohoto velmi žádoucího cíle podpoří v první řadě dar posvátných odpustků, který Apoštolská penitenciárie tímto dekretem, vydaným podle úmyslu nejvyššího pontifika Františka, dobrotivě uděluje pro celý Rok svatého Josefa. Plnomocný odpustek se uděluje za obvyklých podmínek (svátostné vyznání, přijetí eucharistie a modlitba na úmysl nejvyššího pontifika) věřícím v Krista, kteří se v duchu odvrátí od jakéhokoliv hříchu a budou se účastnit Roku svatého Josefa za okolností a způsoby, jak to určuje tato Apoštolská penitenciárie.

A co víte o sv. Josefu vy, abyste se mohli konkrétně inspirovat jeho příkladem? V tomto miniseriálu vám přinášíme 10 věcí, které byste vědět měli.

5. Co je sedm radostí sv. Josefa?

Jedná se o události v Josefově životě, které mu působily radost.

Pobožnost sedmi radostí svatého Josefa spojená se sedmi bolestmi svatého Jo-

sefa odráží šťastné události v jeho životě, které mu činily radost. Tradice vychází ze známého příběhu o dvou františkánech, které zastihla bouře, jenž je obsažen v knize z 19. století nazvané „Anály svatého Josefa“. Dva františkánští otcové se plavili podél pobřeží Flander, když se přihnala strašlivá bouře, a loď se třemi stovkami cestujících se potopila. Oba františkáni byli natolik duchapřítomní, že se chytli prkna, kterého se pak tři dny a tři noci drželi, zmítání sem a tam ve vlnách. Ve svém soužení a nebezpečí se obrátili ke svatému Josefovi a prosili ho v zoufalé situaci o pomoc. Svatý Josef se jim zjevil a pomohl jim dostat se bezpečně do přístavu. Pak jim světec „doporučil každý den se sedmkrát pomodlit Otčenáš a Zdrávas Maria na památku jeho sedmi bolestí a sedmi radostí. A potom zmizel.“

Zde je sedm radostí svatého Josefa založených na biblických událostech, jak jsou uvedeny v knize z 19. století *Sláva katolické církve*.

- „Zaprvé, seslání anděla z nebe, aby ho utěšil slovy: ‚Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého‘ (Mt 1, 20).“

- „Zadruhé, zvěst o veliké radosti, kterou přinesl anděl pastýřům, že se ve městě Davidově narodil Spasitel, zatímco nebeské zástupy chválily Boha slovy: ‚Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi.‘ (L 2, 10, 13, 14).“

- „Zatřetí, pojmenování dítěte Ježíš, což bylo jméno, ‚které dostal od anděla dříve, než jej matka počala‘ (L 2, 21).“

- „Začtvrté, když viděl přicházet mudrce z východu, aby se poklonili novorozenému králi, ‚padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary – zlato, kadidlo a myrhu‘ (Mt 2, 1, 2, 11).“

- „Zapáté, když v chrámu slyšel z úst svatého Simeona, že toto dítě bude dáno ‚k povstání mnohých v Izraeli‘ (L 2, 34).“

- „Zašesté, v zemi egyptské, když viděl, jak před Božským dítětem padají a hrouť se modly, a když slyšel anděla říkat, že ti, kdo ukládali dítěti o život, jsou mrtví, a že se tedy mohou bezpečně vrátit do země izraelské (Mt 2, 20).“

- „Zasedmé, nalezení Krista v chrámu, kde hovořil s učenci, poté co jej tři dny hledal (L 2, 46).“

Aleteia.org
Překlad Pavel Štička

SV. JANA Z ARKU: DÍVČÍ, NEBO BOŽSKÁ MOC?

O té dívce z Domrémy, která s ním chtěla mluvit, už dauphin slyšel (Dauphin, někdy také Dauphin de France, byl šlechtický titul příslušející prvorozeným synům francouzského krále a následníkům francouzského trůnu – pozn. red.). Šířily se zvěsti, že si předpovědí výsledku bitvy u Rouvray získala podporu velitele pevnosti Vaucouleurs. Zajímavé. Drsní vojáci, kteří ji přivedli, ji zjevně označovali *la Pucelle*, „Panna“. Zábavné. Frivolní dauphin, Karel VII., to pokládal za dobrý vtip, a když dorazila, s chichotáním se vmísil mezi své dvořany, aby ho nepoznala. Dívka vstoupila do místnosti, nápadná a statná v mužském oděvu a s nakrátko zastřiženými vlasy, zamířila přímo k dauphinovi a řekla: „Jsem poslána od Boha, abych přinesla pomoc vám a vašemu království.“

Tak promluvila sedmnáctiletá dívka roku 1429. A boj na pomoc Božímu království na zemi zdaleka neskončil, přičemž často obnáší i spory o ženství. Bůh často překvapivými způsoby posílá ženy, aby konaly jeho vůli, ať již to byla panna, která měla porodit dítě, nebo mladá venkovanka, jež měla vést vojsko. Jana z Arku šla jako žena do boje za církev a za svou zem, i když byla pronásledována pro své pohlaví a pro svou zbožnost. Toto pronásledování trvá a je stejně staré jako tajemná tradice válčících dívek, ať již amazonek nebo valkyr.

Sv. Jana však jako hrdinka nevyčnívá proto, že ztělesňovala osvobození žen, nýbrž proto, že za neobvyklých okolností plnila Boží nařízení.

Poté, co podnikla cestu do Chinonu, kdy musela projít zeměmi v držení Anglie a burgundského vévody, který zpochybňoval původ Karla VII., Jana dauphinovi neochvějně řekla, že jí Bůh, archanděl Michael a svatá Kateřina Alexandrijská a Markéta Antiochijská nařídili, aby vykonala tři úkoly: osvobodit město Orléans z téměř stoleté anglické nadvlády, postarat se o dauphinovu korunovací a posvěcení v Rameši, hluboko na nepřátelském území, a vyhnat Angličany z Francie.

Eugène Delacroix: Johanka z Arku (1880)

Dědic francouzského trůnu, který byl tehdy ve velkých nesnázích, zíral na cizí venkovskou dívku stojící před ním a nevěděl, co si má myslet. Navrhovala mu neproveditelné. Kdo je ta dívka – nevzdělaná, negramotná dcera rolníka? Co ví o vojenské taktice a strategiích? „Nebojím se,“ řekla Panna, „vždyť pro tohle jsem se narodila.“ Její nebojácnost nahnala dauphinovi strach. Oblékl Janu z Arku do bílé zbroje, dal jí meč, válečného oře a korouhev s Ježíšovým a Mariiným jménem. Bylo to sice neskutečné, ale dauphin Janu postavil do čela svého vojska. Všechny reálné možnosti byly vyzkoušeny a selhaly. Co zbývalo jiného než zkusit nemožné?

U Boha však není nic nemožné. Jana z Arku své vojsko vítězně dovedla k hradbám obléhaného Orléansu a na svátek sv. Michaela město dobyla. Poté před Pannou Orléanskou padla vojska u Patay a Troyes a brzy nato stanula se slzami v očích v remešské katedrále, když tam byl Karel VII. pomazán za krále

Francie. Během devíti měsíců Jana uvedla do pohybu záchranu Francie.

Sice by bylo možné vnímat Janu jako středověkou předchůdkyni feministického hnutí, ale ve skutečnosti ztělesňovala ryze ženský postoj. Ve své síle a odhodlání byla navzdory svému meči a zbroji pokorná a praktická, zatímco svou ženskou přítomností a klidem, který muži často potřebují, svědomitě plnila obtížný úkol od Boha. Ženy, které se dnes ujímají vedení, naproti tomu projevují postoj mužské nadvlády. Místo ženských ctností jsou opěvovány ženské role a získávají takovou imunitu, že to ve skutečnosti ohrožuje ženskou identitu, což Jana z Arku rozhodně nedělala.

Je jasné, že Jana nezištně bojovala pro Boha a za svou zem, nikoli za „ženská práva“, „dívčí sílu“ či „rovnost pohlaví“. Jana z Arku je mocným symbolem zkrátka proto, že byla dobrá a silná, nikoli proto, že jako žena bojovala a vedla muže. Beztrestnost na základě pohlaví ve jméno rovnosti, kdy se ve skutečnosti

usiluje o stejnost, vychyluje z rovnováhy přirozené vztahy mezi pohlavími. Úloha žen je v celkovém plánu příliš významná, než abychom ji mohli izolovat, neboť bez role mužů ztrácí svou moc.

Tím, jak ve své době navozovala Bohem stanovenou rovnováhu, je Jana z Arku zářným příkladem ženskosti, třeba i v zářivé zbroji. Základem rovnosti pohlaví je spolupráce, nikoli soutěžení – přestože si jsou muži a ženy v zásadních ohledech rovni, nejsou stejní. Touha posvětit a chránit důstojnost žen je dobrá, pokud neslouží k svržení důstojnosti žen jejich povzbuzováním či tlačáním k tomu, aby se víc podobaly mužům nebo nad nimi vládly. Cílem je zachovat Boží království na zemi a Boží služebníci, muži i ženy, o to musí usilovat společně.

Navzdory Janinu nevídanému vítězství ji pasivní Karel VII. nevyšlal získat zpět Paříž v době, kdy vojsko ještě mělo vysokou morálku. Když konečně došlo ke zteči, Jana město nedobyla. Během příprav na další pokus Janu zajali Burgundané a prodali ji jako vězně Angličanům. Po několika pokusech o útěk od svých vězňů, kteří ji zesměšňovali, byla Jana dovedena před padesát církevních soudců, aby byla souzena jako kacířka.

Její žalobci byli odhodlaní prohlásit krále, jehož Jana přivedla na trůn, za nelegitimního. Ve svém nezákonném soudním řízení však naráželi na překážky v podobě pronikavé inteligence své oběti. Jana obratně odpovídala na

nesmírně složité a rafinované teologické otázky a nedávala svým žalobcům nic, oč by svou žalobu mohli opřít, když ji tlačili k tomu, aby se doznala k čarodějnictví, výmyslům a komplotu, aby se mohla oblékat jako muž.

Nakonec Janu shledali vinnou z hereze, odpadlictví a modlářství a odsoudili ji k smrti. Osm set ozbrojenců doprovázelo dívku v povoze přes Rouen, než byla přivázána na hranici. Při jejím upálení jí přes plameny ukazovali kříž a ona volala toho, který volal ji. Právě tehdy uviděl voják, jak se z plamenů objevil bílý pták a vzletěl k nebi.

Sv. Jana z Arku je příkladem pro dnešek, protože i my máme vyhrát válku a jedna z jejích bitev se vede o ženství, kdy jsou ženy redukovány na terče, nástroje nebo despoty. Oběťmi jsou tak či onak všichni, ale ženy a dívky jimi mohou být dvojnásob, protože jsou velkou měrou obléhané a využívány jako prostředky manipulace, vykreslované jako naplnění. To, jak se mnohé ženy prezentují, nevystihuje zmocňující, svobodný ideál, za jaký se to prohlašuje. Otročí se tu systému, ideologii, jež devaluje ženy ve jménu moci. Nepochybně tu riskujeme zkázu. Čím více hrubosti, hubbuku a povyku v souvislosti se stíráním rozdílů mezi pohlavími, tím víc bolesti a zármutku se dá – na chvíli – přehlušit.

Sv. Jana sice byla očerňována zčásti i proto, že se oblékala a bojovala jako muž, nicméně byla oporou ženské ctnosti a síly,

kdy lidstvu svěšené posvátné Boží věci hájila tak, jak to dokáže jen žena. Její příběh bychom si měli připomínat, zvláště 30. května, v den, kdy ve svých devatenácti letech zemřela na hranici, jako vězeň sil, jež uvěznují dodnes, byť se jejich zotročování označuje jako „osvobozování“.

Když kolem nás s nesčetnými vězni a obětmi zuří zápas o definici a roli pohlaví, katolíci by měli být v předních řadách, neboť podobně posvátné věci jsou napadnutelné podobným způsobem. Navzdory rozdílnosti věků zůstává sv. Jana z Arku ikonou pro nás všechny, protože nebojácně konala vůli Nebes, nikoli proto, že udělala, co by od ženy nikdo nečekal. Otázka pohlaví byla v příběhu Jany z Arku pouhou podružnou okolností. Podstatná byla její statečnost a svatost – a osvobození spočívá právě v těchto vlastnostech, nejen pro ženy, nýbrž pro lidstvo jako celek.

Sean Fitzpatrick

Crisis Magazine

Přeložila Alena Švecová

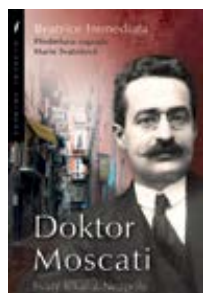
Sean Fitzpatrick

píše pro Crisis Magazine,

působí na Akademii Řehoře Velikého

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Beatrice Immediata: Doktor Moscatti

Josef Moscatti si svým působením vysloužil přezdívku *lékař chudých*. Jeho hrob v Neapoli navštěvují poutníci z celého světa a mnozí záznamy o zázračných uzdraveních a obrázcích na jeho přímluvu. Roku 1987 jej papež Jan Pavel II. zapsal do seznamu svatých. Brož., 200 s., cena 249 Kč

Isabelle Laurent: Na život a na smrt

Život dvou kamarádů se radikálně změní, když je rozdělí gestapo: Karel, mladý katolík, je poslán do koncentračního tábora Osvětim, zatímco židovský chlapec Šimon zůstává na svobodě. Příběh o přátelství, zradě a odpuštění. Brož., 304 s., cena 329 Kč

HNUTÍ JE VŠÍM

Luteránský pastor z Wittenbergu Alexander Garth varoval katolíky před neuváženým prosazováním reformních změn pod záminkou tzv. synodální cesty: „Řekněte prosím těm ‚reformátorům‘: Podívejte se na evangelickou církev. Tam je vše, za co bojujete, skutečností: ženy kněžímí, synodní rady, ženatí faráři, feminismus. Duchovní a fyzický stav evangelické církve je přitom ještě horší a důsledky sekularizace ještě ničivější než v katolické církvi. Když bezpodmínečně toužíte po takto odlišné církvi, staňte se přece evangelíky! U těch je zavedeno všechno, oč usilujete. Já jako protestant s katolickým srdcem a farář za kazatelnu Martina Luthera bych protestantizaci katolické církve pokládal za obrovské neštěstí. Vždyť tento svět potřebuje katolický charakter katolické spirituality s její věrností papeži, mariánskou úctou a příkladem světců. A křesťanský svět potřebuje katolickou identitu, protože by bylo velkou ztrátou, kdyby katolický odstín víry ztratil na intenzitě.“

Obdobné hlasy byly dříve slyšet spíše z katolické strany: „Umanutě bojujete a přitom u evangelických sousedů je boj již dobojován. Tak se jen račte podívat, jaké duchovní plody veškeré toto úsilí přineslo. A klidně si k těm protestantům přestupte, tam nebudete mít důvod si pořád stěžovat.“ Na takové apely ovšem vždy přicházely velmi podrážděné reakce: „My se přece nenecháme z katolické církve vyhnat!“ Zde jsme však nově svědky oslovení z opačné strany. Sám protestantský duchovní tyto katolické rebelanty zve do své církve, nikoho tedy z katolické církve nevyhání. Jen nabízí možnost nespokojeným katolíkům zakusit v protestantských církvích účinky prakticky všech jejich modernizačních požadavků.

Avšak i tak laskavé pozvání se zjevně mine účinkem. Pastor Garth totiž nerozpoznal skutečnou motivaci osob, které v katolické církvi touží po vnučování sekularizačních a protestantizačních proměn. Bojovníkům za ně totiž ani tak nejde o výsledný stav katolické církve, v níž by se jejich tužby uskutečnily, ale

Alexander Garth. Foto: ncregister.com

především o neustálý boj za jejich prosazování: halasný, medializovaný, sebezviditelňující, znepokojující, aktivistický, burcuující, kritizující, mobilizující. To vše dodává pocit společně sdílené protestní dynamiky, člověk se sám cítí rebelem, kterého spojuje solidární příslušnost se spolurebelujícími spojenci na teologických fakultách, v církevních médiích, ve farních radách, při společných zasedáních, na protestních akcích. Přitom tato rebelie není spojena se žádným rizikem nebo nebezpečím jakéhokoli odsouzení, neřkuli kanonického potrestání. Naopak, takoví bojovníci docházejí všude uznání a chvály. Média hlavního proudu všechny nátlakové akce a jejich protagonisty prosazují a velebí. To vše za nedostatku statečných představitelů církve, kteří by řekli jasné slovo i za cenu mediálního lynče. Část hierarchů se raději konjunkturálně připojí a sama tak získává mediální body. Celý tento proces vykazuje pachutí maosticky či trockisticky formovaného hnutí s otevřeným koncem a stále se stupňujícím revolučním varem na způsob „hnutí je vším, konečný cíl ničím“. Vždyť tito

bojovníci sami musí alespoň tušit, že aby si katolická církev zachovala svoji ekleziální i naukovou identitu, opravdu nemůže mnohé z jejich požadavků uskutečnit. Bojovat za ně však v třaskavé atmosféře permanentního chaosu možné je. U ochablých evangelíků již totiž nelze zakusit takové fantastické, byť nezodpovědné dobrodružství, s jeho exaltovanou atmosférou, okořeněnou omamným pocitem osobní účasti na dějinných proměnách církve.

P. Stanislav Příbyl

Doc. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D., Th.D., J.C.D. rektor kostela Nanebevzetí Panny Marie na Karlově v Praze, promotor justitiae a soudce Metropolitního církevního soudu

MANŽELSTVÍ: KŘÍŽ A KORUNA

Když se podívám na své vlastní zkušenosti i na zkušenosti mnoha svých ženatých a vdaných přátel a známých, docházím k závěru, že manželství je nejtěžší povolání na světě. Neznamená to ovšem, že nemá své krásné a úžasné stránky. Svátý Pavel příhodně přirovnával Kristovo spojení s církví k manželskému svazku, protože nikdy jinde ve stvořeném světě nedochází v takové míře k tomu, že se dvě bytosti stávají jednou – byť ani tato jednota, po pádu lidstva do hříchu, nikdy nedosahuje úplné dokonalosti. A určitě jen máloco je tak úžasné jako chovat v náručí novorozené miminko nebo vidět, jak se poprvé usmálo; je to, jako když se Adam první den svého stvoření probudil a uviděl svítit slunce.

To, co mám na mysli, je o něco méně zjevné. Před vstupem do manželství je téměř nemožné změřit hloubku sobectví, které se skrývá v naší duši a v duši našeho protějšku. Svátost manželství tajemným způsobem vymítá zlo, kdy ho povolá do akce a přinutí člověka vypořádat se s ním. Manželé musí rok za rokem překonávat nejrůznější těžkosti, osobní i rodinné, vnitřní i vnější – a tyto problémy, podobně jako plevel, nikdy zcela nezmizí, ale naopak se objevují na nových a nečekaných místech. Pokud jsou manželé silní ve víře, budou pomalu a pokorně dělat pokroky, spoléhat na božskou Prozřetelnost a prosit Boha o pomoc. Vyžaduje to vytrvalost rodičích se světců.

Budme upřímní: před svatbou jsou ti dva tak zahleděni do sebe navzájem a natolik emočně pohlceni jeden druhým, že ještě nejsou schopni objevovat (a díky tomu začít trpělivě překonávat) své četné nedostatky, skrytou zátěž, kterou si nesou z minulosti, a nevyřčená, možná podvědomá a často nerealistická očekávání do budoucnosti. Zamilovaní se v tomto zvláštním stavu předsvatebního snění za bílého dne mohou natolik soustředit na přítomný okamžik a na blízkost toho druhého, že je pro ně těžké podívat se z dostatečného odstupů na minulost a budoucnost i na sebe. Vlivem toho pak jejich manželství může být později náročnější,

Foto: severyanka / Pixabay

ale těžko najít způsob, jak by se člověk mohl určité míře iluzí vyhnout; cynik by jistě mohl říct, že lidé vstupují do manželství jen proto, že nevědí, do čeho jdou. Křesťanský realismus by s tímto názorem mohl souhlasit v globálním měřítku: Hospodin ve svém milosrdenství skrývá budoucnost nám všem, protože jak praví T. S. Eliot, příliš mnoho reality nesneseme. Proto se modlíme za chléb náš vezdejší, za chléb na každý den, a ne na celý rok. Bůh nám zjevuje svou vůli tady a teď, v lásce, kterou dlužíme člověku či lidem, jež svěřil do naší péče. Při plnění tohoto úkolu nevyhnutelně tápeme a občas to zpackáme. Naše vědomí toho, že jsme pouhá stvoření z prachu, pouhé děti, nás ochrání před tím, že bychom to fiasko zveličovali a propadali zoufalství nebo naopak bagatelizovali potřebu pokání a odpuštění.

Bůh věděl, co dělá, když svátost manželství učinil jako monogamní, celoživotní a nerozlučitelný svazek. Lidsky řečeno, jsou chvíle, kdy by člověk svého manželského partnera nejráději zabil nebo ho, mírněji řečeno, přemístil někam na druhý konec planety. To je těžko uvěřitelné, že? S mojí snoubenkou jsme si mysleli, že budeme platónský ideální pár, kde ti dva jeden druhému vždycky rozumí a neustále se k sobě chovají s vlídností a něhou. Jak by tomu mohlo být jinak, když tento jedinečný člověk je pro mě „vším“? Ze zku-

šenosti však víme, že existuje něco jako unavenost životem. V těžkých chvílích, jež mohou trvat dny, týdny nebo měsíce, vaše sobecké já (mohu-li to tak vyjádřit) naléhá, abyste se postavili za svá práva, aby ten druhý bezpodmínečně kapituloval nebo dokonce abyste ten vztah, který (jak se to může jevit) k vašemu vlastnímu štěstí vůbec nepřispívá, ukončili.

Zde přichází ke slovu slepá víra. Říkáte si: „Zavázal jsem se před Bohem slibem. Kdybych tenhle vztah ukončil, zpronevěřil bych se své víře v Boha. To znamená, že bych se zachoval jako ateista nebo jako ďábel. Já ale ateista nejsem a ďáblem být nechci. Proto ten vztah neskončím; naopak navzdory svým pocitům udělám všechno, co bude v mých silách, aby došlo k uzdravení, odpuštění a abychom se mohli posunout dál.“

V sekulárním světě si právě v tomto bodě většina lidí řekne: „Dobře, musíme se rozvést, nejsme ‚kompatibilní‘.“ (Jak ve svém proslulém výroku říká G. K. Chesterton: „Poznal jsem mnoho šťastných manželství, ale ani jedno kompatibilní. Veškerým cílem manželství je překonat a přežít okamžik, kdy se nekompatibilita stane nespornou. Muž a žena jsou totiž nekompatibilní samotnou svojí podstatou.“ Hrozí jim tedy, že budou v napůl trvalém stavu nespokojenosti přecházet z jednoho vztahu do druhého, protože

© Roman ALBRECHT / Člověk a Víra

se nikdy naplno nevzdali své svobody. Katolické manželství a duchovní život mají společné právě toto: nutnost plně se vzdát svobody sebeurčení. Obojí slibuje radikální znovuzískání svobody, která je mnohem lepší než ta, jíž jsme se vzdali.

Připadá mi, že v debatě o manželství a rodině jde právě o tuto důležitou pravdu: manželská láska požaduje úplnost, věrnost, trvalost a, ano, sebeobětování až do konce; bez něho to není láska, nýbrž jen iluzorní napodobenina lásky, nehodná Božích dětí. Papež Benedikt XVI. o tom v encyklice *Deus Caritas Est* píše:

Monotheistickému obrazu Boha odpovídá monogamické manželství. Manželství spočívající na výlučné a konečné lásce se stává znázorněním vztahu Boha k jeho lidu a naopak: způsob, jakým Bůh miluje, se stane měřítkem lidské lásky. (§ 11)

Manželství bylo Bohem stvořeno k tomu, aby nám ukazovalo obraz jeho vlastní úplné, věrné a trvalé lásky. Boží milost pak umožňuje, aby lidské manželství – po pádu tak slabé, nepevné a křehké – bylo tímto obrazem a navzdory všem překážkám jím zůstalo. Když církev brání nerozlučitelnost manželství, nejde o nic menšího než o obranu vznešenosti lidské lásky, stvořené, jako muž a žena, k obrazu Boží lásky, a když je jeho milostí uzdravena a vyvýšena, může se podílet na jeho nezlomné moci přemáhat zlo.

Pokud tento Boží obraz odmítáme, odmítáme tím i samotného Boha; neucta vůči obrazu přechází na jeho archetyp. Nehledě na jejich možné dobré úmysly, ti, kdo prosazují, aby na hostinu svatého přijímání byli přizváni rozvedení, kteří uzavřeli nový občanský sňatek, podporu-

jí kult falešného boha, modly; jejich víra není vírou církve, duchovního Izraele. V dáblském převrácení výroku papeže Benedikta se tu lidská láska (nebo spíš její iluzorní napodobenina) stává mírou Boží lásky. Očekává se od něho, že bude nevěrný požadavkům své vlastní smlouvy. Přecházení z jednoho milostného vztahu do druhého se stává ikonou nekonzistentního a protirečícího si božstva.

Nenechte se zmýlit; i takzvaný „pastorační kompromis“ znamená uctívání jiného boha, než je Nejsvětější Trojice. V tomto světském náboženství nejsou ani opravdové svátosti, protože manželský svazek Ježíše Krista s církví už není měřítkem a příkladem veškeré reality – včetně pravé podoby křesťana, jeho schopnosti milovat a být milován, odpouštět a přijmout odpouštění, trpět a zemřít. Pastorační kompromis představuje odmítnutí křesťanství jako takového, v jeho nejhlubším a nejtypičtějším rysu, a sice zjevení lásky, která je nepředstavitelně náročná a zároveň nevýslovně milosrdná, kdy svým příjemcům propůjčuje samotnou touhu a schopnost žít evangelium.

Nechtěl bych, aby to vyznělo, jako bych říkal, že člověk, jemuž se rozpadá či úplně rozpadlo manželství nebo kdo se pokouší uzavřít nový sňatek, i když je dosud svátostně sezdán s jiným mužem či ženou, je „ztracený případ“, neschopný vykoupení. Bezvýhradně však platí, že lidé v této situaci jsou vtahováni do hlubší účasti na Kristově kříži. Jsou voláni k tomu, aby svědčili o pravdivosti nerozlučitého svazku Krista a jeho církve tím, že budou ctít svazek, který je v tomto slzavém údolí spojuje s jinou pokřtěnou duší,

nehledě na to, jak hříšným, krutým či lhostejným se ten druhý po svatbě stal. Pokud podstoupí odluku a zůstanou sami, bude mít jejich svědectví podobu mučednictví bez krveprolití, kdy budou trpět samotou a napravovat množství hříchů spáchaných proti lidskému životu a Boží lásce. Pokud se rozvedli, ale vstoupili do nového manželství, bude toto mučednictví představovat holocaust: bude nezbytně vzdát se cizoložného pohlavního styku a žít spolu jako bratr a sestra, aby mohli v upřímnosti srdce přistupovat ke zpovědi a s čistým svědomím přijímat v nejsvětější eucharistii našeho Pána Ježíše Krista. Víme, že v určitých situacích je člověk víc obětí hříchů než jejich pachatelem, ale pokud chce člověk zachránit svou duši před věčným zahynutím, povolání ctít svátost manželství se za žádných okolností nelze vyhnout.

Duchovní růst se řídí určitým zákonem, sedmero zásadami, které platí pro vztah člověka s Bohem i pro jeho vztah s manželským partnerem. Růst často vychází z toho, že člověk projde touto zkouškou ohněm. (1) Zkouška, přečin, fasko. (2) Skleslost, hněv, hořkost, výčitky, trucování. (3) Doba boje, kdy andělé zápasí s démony. (4) Vítězství andělů z Boží milosti. (5) Zjištění základního problému, provázené pocity studu, pokoření a lítosti. (6) Odpouštění, uzdravení, útěcha. (7) Silnější, hlubší, bohatší láska, připravená čelit příští zkoušce, přečinu či fiasku. Něco podobného tomuto cyklu se znovu a znovu děje ve většině manželství. V konečném důsledku drží manželství pohromadě dvojí: naprostá oddanost slibu a úplná ochota odpouštět. Ani jedno ovšem není možné bez vyprošování si a přijímání Boží milosti v osobní a liturgické modlitbě. Bůh nás nezanechal osiřelé, ale my často jednáme, jako bychom byli sirotci, a k svému Otci se neobracíme.

Svatý Tomáš Akvinský projevil nadpřirozenou moudrost, když napsal: „Nerozlučitelnost svazku muže a ženy patří k dobrým mravům, protože (1) jejich vzájemná láska bude věrnější, budou-li vědět, že jsou nerozlučitelně spojeni; (2) také pečlivěji a šetrněji povedou domácnost, když si uvědomí, že mají navždycky společně vlastnit tyto věci; (3) brání to vzniku hádek, jež by nutně vyvstaly mezi mužem a příbuznými jeho manželky, kdyby svou ženu odvrhl,

K ROKU RODINY: AMORIS LAETITIA ANEB PRAVDA NEREZAVÍ

Letošní slavnost sv. Josefa zvolil papež František za datum zahájení Roku rodiny Amoris laetitia (19. březen byl zároveň pátým výročím vydáním exhortace, k níž se titul odvolává, a rovněž výročím inaugurací Františkova episkopátu). Tento rok manželství a rodiny bude slavnostně ukončen na 10. světovém setkání rodin v Římě v červnu 2022. Protože se domníváme, že moudrost našich předků a dobré rady jsou stále aktuální a platné, chceme vás povzbudit citáty z knihovničky znovu odprašené:

Hle plačící ženu pijana! Hlad a nedostatek jest jejím údělem. Duševní sjednocenost naprosto schází v tomto manželství, rozvráceném satanem alkoholu; děti jsou dědičně zatíženy, zplozeny v opilosti. Tu zas obrázek „manželství“ muže z hořejších desetitisíců: On, ředitel velkozávodu, má své „poměry“, ona – svého „domácího přítele“. Tak žijí „vedle sebe“. Tam opět rozvrácené manželství vinou mužovou, jenž onemocněl z hříšných styků a svou ženu uvrhl do nemoci. Zde žena, která každou žilkou svého srdce visí na muži, až se dozví z listů a poznámek přátel, že jest jí nevěrný. Zde opět manžel, jež klame lehkomyšlná manželka. Mohl bych takovýchto smutných případů vyprávěti na tisíce. Však hle! – Tamo vystupují – třeba že ojedinele – mezi temnými postavami též jasné obrazy, nositelé ideálu manželství. Zřím ovšem také všechny ty lidi, kteří frivolně a nevědomky bez správného citu pro zodpovědnost, bez pevnosti povahy, podvedení i podvádějící, rok po roce, dvojice za dvojicí vrhají se do manželství. I já zřím zástup sňatkem spojených, kteří snad právě oddáni, již touží, aby byli od sebe „osvobozeni“. Chaotický to obraz lidské nedokonalosti! Ale zřím též vyvolený sbor těch, jimž přísaha na ideál zůstala svatou i v těžkostech a bolech života. Zářivá jeví se mi tato skupina ve všem tom temnu manželského utrpení. Proti těm, kdož hledají temné, nečisté „poměry“ jaký to vznešený sbor oslavenců! Máme-liž tedy zoufati a pochybovati o ideálu, jenž jest tak povznesen, že slabí, malodušní, bezcharakterní ho nedosahují? Máme snad mluvit o „sestupu manželství“, o „smrti ideálního manželství“? Nikoli! Neboť ideál žije, a od nevelké skupiny těch, kdo v ideál věří, přijde vzestup ideje manželství. Jest to tragika všeho lidského bytí: Ideály byly uskutečňovány úplně vždy jen omilostněnou menšinou! Tento výsek z lidské mravní bídý jest sice ponurý, ale jest pravdivý. Ukázal jsem s bezohlednou otevřeností znetvoření ideálu. Nemluvil jsem z touhy souditi nad bližními. Mě pudila vůle k pravdivosti, která vždy předchází polepšení. Ke konci ještě otázku: Má býti ideál, protože jest pro mnohé příliš vysoký, snižen, „níže zavěšen,“ aby byl dosažitelnější?

*P. Hamerle, O. CSsR, a P. Schroller, F. CSsR, Chcete popravu neb opravu manželství, Brno: papežská knihtiskárna benediktinů rajhradských, 1906
Text převzat se svolením z online knihovny <http://librinostri.catholica.cz>.*

a ti, které pojí příbuzenský vztah, k sobě mají větší ohledy; (4) navíc odstraňuje příležitosti k cizoložství, k němuž by docházelo, kdyby muž mohl svou manželku, nebo obráceně, bez překážek odvrhnout; povzbuzovalo by to totiž snahy o další manželství.“

Všechny tyto důvody jsou naprosto jasné a správné. Pokud člověk ví, že se svým manželským partnerem zůstat musí, bude se snažit svůj vztah zlepšovat tím, že bude projevovat lásku a řešit problémy, dokonce se bude snažit zlepšit i sám sebe, aby toho druhého potěšil. V 1. listu Korintským se zdá, jako by svatý Pavel pokládal za nevýhodu manželství, že partnery nutí neustále myslet jeden na druhého, místo aby mysleli na Pána. Jeho přesvědčivou obhajobu duchovního života plně zaměřeného na oddanost Hospodinu sice plně uznáváme, ale stejně tak zřejmá je i pravda, že neustálá starost muže či ženy o potřeby a touhy jejich manželského partnera je jedinečnou školou očišťování od sebestřednosti. Vezměme si to takhle: Většina lidí, pokud se člověk nechystá všechno předat Kristu a vstoupit do řádu, potřebuje vyléčit ze svého vrozeného sobectví vysilující školou služby, zvanou manželství a rodina.

Dále, jak argumentuje svatý Tomáš,

když víte, že to je „nadosmrti“, máte větší sklon dobře hospodařit s tím, co v domácnosti máte. Kdybyste se mohli se svou manželkou snadno rozejít, jenom pomyslete na to, jaké těžkosti by vám to přineslo ve vztazích s jejími příbuznými a přáteli, kteří žijí v blízkém okolí nebo jsou s vámi v jiném kontaktu. (Je pravda, že tento argument býval pádnější ve světě těsnějších společenských vazeb, kdy se lidé nestěhovali zdaleka tak často jako dnes.) Kdybyste se mohli snadno rozejít, první vážné těžkosti nebo přetrvávající nespokojenost by se staly záminkou k rozvodu a nekonečnému hledání „dokonalého partnera“, který v tomto slzavém údolí prostě neexistuje. Mohli byste si najít jiného, který by vás chvíli uspokojoval, a pak se rozejít i s ním. Přesně to vidíme v moderním jevu bujícího smilstva, promiskuity, četných rozvodů a nesmírné bolesti působené manželským partnerům, dětem a dalším příbuzným, kteří musí žít v troskách zhrouceného manželství.

Boží moudrost v tom, že ustanovil veliké a neporušitelné tajemství manželství s jeho dary věrnosti, potomků a svátosti je zřejmá na mnoha rovinách – ale tuto neměnnou moudrost mohou vidět jen ti, kdo se dívají jasným pohledem

víry a očima rozumu zbystřeného vírou. Ti vědí, že existuje něco lepšího než tento život, vyššího než lidská svoboda a hlubšího než nezávislost. Znají základní pravdu evangelia: „Kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“ Upravíme-li výrok z 2. listu Petrova, „učíníte dobře, když se toho budete držet jako svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozžesne den a jitřenka vám nevzejde v srdci“ (2 Pt 1,19).

Jako dnešní lidstvo, jako západní svět a jako církev na zemi se nacházíme v temném místě – ale světlo Kristovo učení pro nás dnes září stejně, jako zářilo včera a jako bude svítit zítra, a zachraňuje duše, které ho přijmou jako cestu k věčnému společenství s Nejsvětější Trojicí. Jitřenka vzešla a vzkříšený Ježíš Kristus nově vzchází v každé věrné duši.

*Peter Kwasniewski
onepeterfive.com
Přeložila Alena Švecová*

*Peter Kwasniewski Ph.D.,
americký filosof, teolog, publicista
a odborník na liturgickou hudbu*

JESTLIŽE PRONÁSLEDOVALI MNE, I VÁS BUDOU PRONÁSLEDOVAT

Domnívám se, že se všichni probouzíme za duchovně pochmurného jitra a přemýšlíme, jaký to má smysl. Ve srovnání s lepšími dřívějšími dny, kdy se zdálo, že Kristus po celém Západě vítězí a církvi se daří evangelizovat svět, nám připadá, že jsme úplně neplodní. Každý den se nám teď celý život jeví každý krok jako krok zpátky a každé vítězství jen jako milost utrpení. Někdy se zdá, že každá nová naděje jedna po druhé Krista opouští a prchá. Spisovatelé nám rádi připomínají, že před svítáním je vždycky největší tma, ale máme nějaký důvod svítání vůbec očekávat?

Pokud vám tato slova připadají beznadějná, pak chci zdůraznit, že představují naši nejpochmurnější náladu. Srdce obdařené milostí i v nejhorších chvílích připouští rozdíl mezi lidským očekáváním a křesťanskou nadějí. Víra pro nás – stejně jako pro pisatele Nového zákona – znamená věřit v Kristovo učení, poslouchat jeho přikázání a spoléhat na jeho zaslíbení. Potřebujeme tedy pochopit, že tyto temné myšlenky nepramení ani tak z nedostatku víry, jako spíš z lidské únavy. Lidsky řečeno je přece naším údělem prožívat dlouhodobou a vyčerpávající zkušenost, kdy se katolíkům kolektivně nedaří zvrátit to, že hlavní proud okolní společnosti hromadně opouští Krista.

Realita křesťanského života se však nemění a musíme připouštět zásadní změnu, kterou popsal sv. Pavel: „*Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne*“ (Ga 2,20). Nemělo by nás tedy překvapovat, že Pavel toto vyjádření své víry uvádí prohlášením: „*Jsem ukřižován spolu s Kristem.*“ Navíc tuto skličnost znal i sám náš Pán. Potil krev. Když ho křižovali, zvolal: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ (Mt 27,46; Mk 15,34)

Nesmíme také zapomínat, že poprvé

Foto: Vojtěch Hlávka / Člověk a Víra

Prvním kontrapunktem je vzpomenout si, že v tomto trápení nad tím, co se nám jeví jako neustálé selhávání křesťanů, máme podíl na utrpeních Kristových.

se tento nejkrajnější nárek v Bibli objevuje ve zvolání žalmisty (Ž 22,2), který sice netrpěl takovou temnotou jako Kristus, nicméně procházel hustší mlhou než my a měl mnohem menší důvod k naději.

Kontrapunky

Jak reagovat? Prvním kontrapunktem je vzpomenout si, že v tomto trápení nad tím, co se nám jeví jako neustálé selhávání křesťanů, máme podíl na utrpeních Kristových. Musíme si denně připomínat, že žádný služebník není větší než jeho pán a že žádný posel není větší než ten, který ho poslal (J 13,16). Sám náš Pán vysvětloval: „*Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat*“ (J 15,20) a první a nejpůsobivější pronásledování má vskutku za cíl zneškodnit nepřátele, zbavit je vlivu a neposkytnout jim ani

uspokojení z toho, že jsou mučedníky.

Naše dnešní utrpení je určitě osobité: V podstatě jde o to, že jsme „anulováni“, až příliš často dokonce i ve svých vlastních rodinách. Ano, je to velice těžké. Ano, může to vyvolávat a také vyvolává frustraci a pocit zdrcující marnosti, o nichž zde mluvím. A přece to vždy bude specifické utrpení křesťanů a pokládám za důležité upozornit na to, že především mylným výkladem své vlastní minulosti padáme do pasti představ, že tu jde o něco nového a že to je nový kříž jen pro naši dobu. Dokonce bych si troufl tvrdit, že pro člověka, který to se svým křesťanstvím myslí vážně, je postavení menšiny trápené zdánlivou marností navzdory kulturním změnám normální.

Abychom tomu mohli porozumět, potřebujeme prozkoumat druhou strán-

William Frederick Yeames: Na smrt odsouzený Tomáš More se setkává se svou dcerou (1872)

Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně.

ku historie. Můžeme si vybrat jakékoli období dějin církve a vedle nesporných úspěchů tam najdeme také následující tři rysy: Kdykoli církev věrně plnila své poslání, narážela na problémy se světskou mocí; opravdoví křesťané prožívali frustraci velice často; a kdykoli se církev projevovala v dané kultuře jako dominantní nebo se snažila na tomto dominantním postavení lpět, nutně potřebovala reformu. Zhruba jediné, co s jistou nešťastnou hořkostí můžeme konstatovat, je to, že církev a křesťanství byly v západní kultuře v určité době přes mnohé nezdary na vzestupu, z jehož odkazu většina z nás těží. Ale i tak to byl velice nedokonalý a vratký rozmach a již od něj uplynulo víc než pět set let.

Každopádně by se zdálo, že ti, kdo berou křesťanství opravdu hodně vážně, měli vždy jednoznačně menšinové postavení. Když své pozorování této smutné skutečnosti spojíme s varováním Ježíše Krista, nebyla by chyba domnívat se, že to máme vnímat jako normu. Nejenže nás náš Pán varoval, abychom neměli rádi „přední místa na hostinách a přední sedadla v synagógách“ (Mt 23,6), ale také

zdůrazňoval pravý opak: „Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně“ (Mt 5,11). Odkud se tedy bere domněnka, že by situace měla být jiná?

Ještě trochu historie

Mohl bych procházet každým obdobím západních dějin a tuto tezi na nich ilustrovat. Určitě například v prvních stoletích křesťanských dějin věřící trpěli ve srovnání s jejich zisky neúměrně (jak bychom mohli říct), což nám teď může připadat jako velice romantické, ale ve skutečném životě to asi tak romantické nebylo. V průběhu staletí po pádu Říma sdílela pravá víra a praxe kulturní prostor s pohanskými klamy všeho druhu, dokonce i poté, co se vláda stala v určitém smyslu oficiálně křesťanskou. I později, v „křesťanském období“, docházelo k neustálým hádkám mezi papeži a králi, k častým otřesům na univerzitách, pozoruhodným výkyvům duchovního zdraví náboženských komunit, mnoha projevům všeobecné teologické a duchovní nevědomosti a opakovaným výzvám k reformě a obnově.

Ve skutečnosti je těžké najít nějakého světce ze starých dobrých časů, který by nebyl zděšen výrazně světským způsobem života většiny katolických panovníků, šlechty, obyčejných lidí a samozřejmě papežů, biskupů, kněží a mnichů – zkrátka frustrující světskostí společensky vlivné katolické církve. Z historie bychom tedy mohli vyvodit toto poučení: Kdykoli církev v kultuře nějakým způsobem dominuje nebo sice nedominuje, ale je stále ještě mocná, její představitelé jsou v podobné míře světští a zkažení. Jejich vliv je zevnitř i zvenčí neustále využíván k světským účelům.

Zhruba mezi roky 1100 a 1600 se určitě podílela na každém politickém zápasu, často s jednoznačně světským motivem. Biskupové, kteří byli většinou vybíráni z mladších synů šlechty, byli běžně známí spíše svými světskými zájmy než svou zbožností. Vzdělání běžných kněží bylo velice často terčem posměchu. Vezměte si jakéhokoli světce, třeba i ze starých zlatých časů, a na jeho cestě najdete obrovské překážky. Takže i v křesťanském období se sv. František musel zříci svého dědictví, zatímco sv. Tomáš Akvinského rodina lákala, aby opustil své povolání, když do jeho pokoje pozvali prostitutku.

Když církev vstoupila do raně moderního období, její sociálněpolitický vliv již prudce klesal. V různých oblastech měla církev stále ještě veliké bohatství a moc (a v Německu je církev nesmírně bohatá i dnes), avšak zbožné duše povoláné k novému apoštolství se ze strany svých vlastních nadřízených setkávaly s počátečním odporem. Počátkem osmnáctého století práci sv. Ludvíka z Montfortu často mařila mocná jansenistická skupina ve francouzské církvi, a když se sv. Alfons z Liguori snažil založit kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele, vystupoval proti němu prefekt kongregace Propaganda Fide (předchůdce Kongregace pro evangelizaci národů). Navíc se proti jeho vedení vzburili i jeho první následovníci a přinutili ho začít znovu.

O trvalém poklesu vlivu víry i církve po celé moderní období není třeba se zmiňovat. Chci zde jen ve velice hrubých črtech ilustrovat, že v každém jednotlivém období svých dějin církev shledávala, že to byla „nejlepší doba [a] byla

to nehorší doba“, jak Dickens výstižně charakterizoval období francouzské revoluce. Byla to nehorší doba k tomu, aby se člověk nedal zviklat, a nejlepší doba pro zahájení reformy; a nejlepší i nehorší dobu prožíváme i teď. Nejlepší proto, že žijeme, pohybujeme se a jsme v Ježíši Kristu, a nehorší proto, že o tento úžasný zázrak stojí tak málokteří.

Zaměření na Krista

Jde mi o to, abychom se zbavili iluze, že Kristus a církev byli v tomto světě někdy vítězni. Koncem takzvaného křesťanského období nám výborný příklad dává sv. Thomas More: Dosáhl výšin slávy a vlivu na dvoře anglického krále Jindřicha VIII., který z Říma obdržel titul „obránce víry“. Během dvaceti let však Jindřich zrušil kláštery, zmocnil se církve v Anglii a sv. Thomase spolu s mnoha dalšími nechal pro jejich víru popravit. Kněží byli pod hrozbou smrti zahánáni do ilegality; katoličtí laici přišli o své bohatství a postavení.

V podstatě doufám, že si žádný dobrý katolík nikdy nemyslel, že se svět nakonec napraví. V tomto slzavém údolí je mlha trvalá – ve skutečnosti tak trvalá, že teď vidíme jenom jako skrz tmavé sklo. Proto náš Pán svým učedníkům na konci vysvětloval, že jim pošle Ducha svatého, a pak to také udělal. Během svého posledního rozhovoru s nimi jim také objasnili, proč je varoval předem:

To jsem vám pověděl, abyste se nedali svést. (...) To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět. (J 16,1.33)

Také jim sliboval, že „kdo vytrvá až do konce, bude spasen“ (Mt 10,22; 24,13; Mk 13,13). A přece položil znepokojivou otázku: „Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ (Lk 18,8).

Je důležité pochopit, že křesťanská víra se nakonec scvrkává na neotřesitelnou jistotu, že Ježíš Kristus učiní poslední prvými:

„Příteli, nekřivdím ti! Nesmluvil jsi se mnou denár za den? Vezmi si, co ti patří a jdi! Já chci tomu poslednímu dát jako tobě; nemohu si se svým majetkem udělat, co chci? Nebo snad tvé oko závidí, že jsem dobrý?“ Tak budou poslední první

Foto: Betty Hornikova / Člověk a Víra

Kdo vytrvá až do konce, bude spasen.

a první poslední. (Mt 20,13–16)

To je skvělá základní naděje a přesvědčení všech, kdo i teď žijí v Božím království a pro něj. Je to naděje pro nás, kterým bude trvat celý život, než se úplně odvrátíme od svých hříchů. A musí to být naše naděje i pro bezpočet dalších, kteří částečně proto, že připojili své utrpení ke Kristovým, budou na poslední chvíli, možná až v okamžiku smrti, přivedeni k němu domů – právě skrze to, čeho pro ně bylo nejtěžší dosáhnout, díky pouhé prosbě o slitování.

Takže ano, je to opravdu těžké, zvlášť v rodinách:

Myslíte, že jsem přišel dát zemi pokoj? Ne, pravím vám, ale rozdělení! Neboť od této chvíle bude rozděleno v jednom domě pět lidí: tři proti dvěma a dva proti třem, budou rozděleni otec proti synu a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snacha a snacha proti tchyni. (Lk 12,51–53)

Naším úkolem však není a nikdy nebylo vypadat úspěšně. Naším úkolem je být věrní a ostatní nechat na něm. Absolutní důvěra v Krista se často jeví jako přesahující naše možnosti, ale opakované skutky důvěry nad naše možnosti nejsou, zvlášť uprostřed utrpení. Přesně to zna-

mená mít křesťanskou víru. A proto se ta ranní mlha, kdykoli se objeví, může a musí rozplynout pouhým skutkem víry.

I když totiž jeho království není z tohoto světa, náš Pán nám i teď a tady, v tomto ponurém světě nezapomenutých ztrát a oslepujících slz ukládá jednu poslední povinnost. Jde o to, abychom se neustále rozhodovali vybrat si tu lepší část, soustředili se na samotného Krista a opakovaně si v srdci potvrzovali, co přesně nám říká:

„Vzchopte se, já jsem přemohl svět.“

Jeff Mirus
Catholic Culture
Přeložila Alena Švecová

Dr. Jeffrey Mirus
spoluzakladatel Christendom College
a zakladatel Trinity Communications
a CatholicCulture.org

KATOLIČTÍ MUŽI, POVSTAŇTE A BOJUJTE

Už léta píšeme o krizi mužství, která především v katolické církvi vyvrcholila v loňském roce. Chceme naše muže vyzvat k tomu, aby byli takoví, jaké je Bůh stvořil.

Věřící jsou již po celý rok poškozováni rušením mší svatých, zamykáním kostelů a odpíráním svátostí. Život nám ztrpčují dveřníci, jsme na příkaz oddělováni, nemůžeme pohřbívat své zesnulé příbuzné a jsme vyháněni ze mší svatých (někdy s policejním doprovodem) kvůli tomu, že nemáme roušku. Jsme vedeni k tomu, abychom se navzájem považovali za chodící nákazu, ne za bratry a sestry v Kristu.

Ti, kdo nepodlehli tomuto novému standardu, jsou zostuzováni jako sobecké a bezcitné osoby, protože si dovolují zpochybňovat bezprecedentní rušení bohoslužeb a potlačování svobody, které překračovalo a v mnoha případech stále překračuje rámec toho, co vyžaduje stát – i kdybychom státu přisuzovali autoritu v této záležitosti.

S tím, jak se šíří COVID-19, se aktivuje mravní policie na stranu našich duchovních. Ti, kdo mají rozumně podložené pochybnosti ohledně roušek a experimentálních vakcín včetně morálnosti spolupráce na používání tkání potracených lidských zárodků při testování, vývoji a výrobě těchto vakcín, jsou nyní káráni, jako kdyby porušovali Desatero přikázání.

Děti jsou duchovně opuštěné. Bezduhově oloupené o svátosti, svěcenou vodu, zbožné písně, vánoční koledy, slavnosti, zármutek nad zesnulými, příležitost spatřit tváře svých bližních, náboženskou výuku – je těžké si představit, jak je formuje jejich zkušenost s vírou či jaká bude jejich budoucnost.

Věřící, kteří se chtějí účastnit bohoslužeb tak, jak Bůh nařizuje, jsou unavení. Domnívali jsme se, že spolovina biskupů na sexuálním zneužívání odhalená v létě hanby roku 2018 byla bodem zlomu. Mýlili jsme se. Dnes není situace lepší. Naopak, je ještě horší. Po věřících je vyžadována poslušnost v záležitostech, kde stačí rozumná obezřetnost.

Foto: www.dominikdavid.cz / Člověk a Víra

Krátce řečeno, hierarchie propadla panice a utekla při prvním náznaku nebezpečí a potom se dopustila dalšího zneužití moci, za které se (až na několik výjimek) doposud neomluvila ani nečinila pokání. Nyní se v diecézích USA obnovují mše svaté (ne ve všech!), ale většinou s bizarními a povinnými omezeními a stále nad námi visí hrozba, že budou opět zrušeny.

Nejznepokojivější ze všeho je podivně naivní a nerozvázná spolupráce se státem, který věřící nutí nebo od nich vyžaduje, aby se nechali očkovat proti COVID-19. Duchovní často využívají své autority k tomu, aby přesvědčovali své pochybující, a zdá se, že nevidí žádné nebezpečí, ačkoli ti, kdo se rozhodnou vakcínu nepřijmout, budou degradováni do nižších tříd v tomto novém kastovním systému – anebo přímo vypuzeni. Čeká nás měkká diktatura založená na lékařském statusu.

Už ji tu máme.

Tito izolovaní, zneužívání a zanedbávání věřící doposud většinou nevolali hierarchii k zodpovědnosti. Jistě, spořádání lidí v lavicích si vylévají zlost a frustraci na sociálních sítích a hrstka bloggerů, podcasterů a zasvěcenců křičí o tom, že

biskupové svůj úřad zanedbávají a zneužívají. Ti jsou však odmítáni jako zaujatí tradicionalisté nebo prostě jako lidé bez soucitu.

Pokud jde o přímou konfrontaci, mnoho katolických žen (které mají sklon více mluvit a více psát) dává biskupům najevo své obavy prostřednictvím emailů a dopisů, ale obvykle nedokážou proniknout přes stráž v biskupských kancelářích. Pokrytecké a blahosklonné odpovědi, kterých se jim v dopisech dostává, jsou projevem právě onoho klerikalismu, o kterém nám tvrdili, že je věcí minulosti.

Z naší církve se rychle stává instituce postrádající muže; patriarchátem postrádajícím patriarchy – skutečné otce.

Co tedy můžeme dělat?

Muži, nyní je řada na vás, abyste vystoupili do popředí. Toto je chvíle, kdy byste měli zaujmout své místo jako bojovníci v bitvě. Ženy, my je musíme nechat bojovat.

Muži, číňte pokání ze své změkčilosti, která dovolila ženám, aby začaly v církvi převládat. Poté shromážděte své katolické bratry, hovořte spolu a rozhodněte, co je nutno udělat. Vaše rodiny jsou v ohrožení. Mluvte spolu o tom, že je zapotřebí,

Foto: Petr Nedoma / Člověk a Víra

aby od vás biskupové slyšeli, že už nikdy nesmějí zavírat naše farnosti nebo lidem zneprístupňovat svátosti. Diskutujte spolu to tom, co je nutno udělat, abyste překonali strach a aby náboženství zase vzkvétalo. Společně rozhodněte, jak chránit věřící před tím, aby s nimi bylo zacházeno jako s malomocnými, aby byli nuceni nosit roušky, byli izolováni, separováni a očkováni.

Někteří možná namítnou, že v současné situaci stále ještě můžeme dělat kompromisy a přehlédnout to, co nazývají drobnými ústupky. Jak si pamatujeme ze starozákonních knih o Makabejských, mnozí zpochybňovali uvážlivost židovských mužů, kteří odmítali jíst vepřové, které jim nutili pohané. Mnozí se domnívali, že kompromisy v drobnostech týkajících se náboženství jsou nízkou cenou za život, zvláště vezmeme-li v úvahu, že požívání vepřového lze snadno předstírat, a tak uniknout odsouzení.

Eleazar, muž vysokého věku a ušlechtilých rysů tváře, „však zvolil raději čestnou smrt než život s potupou a dobrovolně šel na popraviště. Pokrm, který měl sníst, vyplivl. Těm, kdo zůstanou, tím dal příklad, jak odmítat zakázaná jídla i přes všechnu lásku k životu“ (2Mak 6, 19–20).

Ženy, musíme činit pokání za to, že jsme opustily svou skutečnou ženskost a vyměnily ji za falešné místo v takzvaných sídlech moci. Vyzývejme muže energicky, avšak s ženskostí, aby se ujali vedení, jak to vyžaduje jejich Bohem

daná mužská přirozenost. Uznejme, že je načase, abychom ustoupily do pozadí, zatímco se naši muži chopí kormidla.

Vyzýváme katolické ženy, aby napodobovaly matku Makabejských, „plnou ušlechtilé moudrosti, v níž spojovala ženskou rozvahu s mužnou silou“ a výmluvně vyzývala své syny, aby odolávali moci modloslužebníků, ačkoli věděla, jak strašný bude jejich osud, ale čerpala naději z pravdy, že „to trestání nebylo ke zkáze, nýbrž k výchově našeho rodu“ (2Mak 6,12).

Buďme jako tato matka, která byla svědkem krutého mučení a zabití svých prvních šesti synů, pak byla pohanským králem pokoušena, aby přesvědčila svého nejmladšího syna, aby jedl vepřové maso, a zůstal tak naživu. Svému synovi řekla:

„Měj se mnou slitování! Devět měsíců jsem tě nosila v lůně, tři roky tě kojila, krmila a vychovávala do nynějšího věku. Prosim tě, dítě, pohlédni k nebi i na zemi, na všechno, co je zde vidět, a věz, že to Bůh udělal ne z toho, co bylo, a že i lidský rod takto povstal. Neboj se toho kata, ale buď hoden svých bratrů a přijmi smrt, abych z Božího slitování dostala s tvými bratry zpět i tebe. (2Mak 7,27–29)

Na rozdíl od Makabejských nikdo z nás nečelí bezprostřednímu ohrožení COVIDem-19, když se bude účastnit bohoslužeb, určitě o nic více, než když jdeme nakoupit do zelinářství nebo se usadit do své kanceláře či strávit dvě hodiny na týdenním nákupu potravin pro rodinu.

Všichni samozřejmě v určitém okamžiku budeme muset statečně stanout tvář v tvář smrti.

Jeden kněz nedávno řekl, že – až na pár výjimek – bychom mezi představiteli církve zřejmě nenašli zženštilější skupinu mužů. Co je to zženštilost? P. James Mason ji nazývá „Zapomenutou neřestí“. Vysvětluje: „Sv. Tomáš řadí zženštilost mezi hříchy proti vytrvalosti. V latině pochází ze slova *mollities*, což znamená „měkkost“. Výraz *mollities* je užit v 1. Korintským 6,9, kde se pojednává o sodomském sexuálním hříchu. Znamená také být mimořádně pasivní či poddajný. Vytrvalostí sv. Tomáš myslí to, že „člověk neopouští dobro kvůli přetrvávajícím obtížím nebo námazě“.

Pastýři jakožto muži musí být pro dobro svých vlastních duší i duší svého stáde konfrontováni a nabádáni skutečnými, silnými muži, takovými, kteří se nebojí uplatňovat svou mužnost.

Tento proces bude pro ženy nepřijemný; mírnost je součástí jejich přirozenosti jako kladná vlastnost, nikoli jako neřest. Ale ta musí být uplatňována na správném místě. V dobách spravedlivých konfliktů musí ženy mužům umožnit, aby řešili problémy mužským způsobem, a dokonce je k tomu povzbuzovat, pokud uvidíme, že se uchylují k zbabělosti.

Bůh dal mužům jejich mužskou přirozenost z určitého důvodu, aby dokázali chránit a zabezpečit své blízké, aby byli ochotni bojovat. My ženy a společnost jsme je převychovaly (snad i s jejich souhlasem), ale nyní je načase činit pokání a znovu jejich mužnost vyvolat.

*Leila Lawler a Leila Miller
Crisis Magazine
Přeložil Pavel Štíčka*

*Leila Lawler a Leila Miller
spisovatelky*

O VÝCHOVĚ SVÝCH DĚTÍ MOHOU ROZHODOVAT POUZE RODIČE

Velký krok udělali v Maďarsku a opět správným směrem. Maďarští poslanci schválili v úterý 15. června návrh zákona, který tvrdě postihuje pedofílii. Dále zakazuje šířit mezi mladými lidmi do 18 let jakékoli materiály zobrazující nebo propagující homosexualitu a změnu pohlaví. Zákon zakazuje formy výuky týkající se sexuálních menšin ve školách. Aktivisté a lidskoprávní skupiny ho samozřejmě vnímají jako diskriminační vůči komunitě LGBT (leseb, gayů, bisexuálů a transgenderových osob). Eurokomisařka pro rovné příležitosti Helena Dalli Maďarsku vzkázala, že kvůli novému zákonu může přijít o peníze z evropských zdrojů. Evropská komise v čele s předsedkyní Ursulou von der Leyen prý nyní vyhodnocuje, jestli nový maďarský zákon neporušuje právo Evropské unie. A tak evropské zvony opět bijí na poplach a do hry vstupují finanční sankce. Kancelář maďarského premiéra k tomu ale trefně uvádí: „Nový maďarský zákon není v rozporu s žádnými vznešenými ideály ani evropskými zákony. Nový maďarský zákon jednoduše stanoví, že o sexuální výchově svých dětí mohou rozhodovat pouze rodiče. Vzdělávání tohoto typu ve školách nesmí být v rozporu s vůlí rodičů; musí být maximálně dobrovolné, musí být jasně definována jeho forma a obsah a musí podléhat souhlasu rodičů. Rodiče také právem očekávají, že by dětem neměla být k dispozici pornografie nebo vzdělávací cykly o homosexualitě a změně pohlaví. Tato omezení musí být také definována s chirurgickou přesností. V Maďarsku nikdo nezasahuje do života dospělých lidí. Svobodný dospělý člověk svůj život nemusí obhajovat před žádnou světskou autoritou, pouze před Bohem, až přijde čas. Maďarský zákon se proto

Foto: Jan Hudac / Člověk a Víra

nevztahuje na životy a sexuální praktiky dospělých nad 18 let, ani na to, čemu jsou dospělí vystaveni ve veřejné sféře.“ V úvodu vyjádření udeřil Viktor Orbán hřebík na hlavičku, když napsal: „Dnešní liberálové jsou ve skutečnosti komunisté s titulem. Současná levicová kampaň proti Maďarsku je dalším důkazem toho, že levice je nepřitelem svobody, protože místo svobody slova chtějí politickou korektnost, jak ji definují sami, a hegemonii názoru místo pluralismu myšlenek.“

„Jako dědic svědectví korejských mučedníků budu horlivě sloužit všeobecné církvi po boku Petrova nástupce.“ Těmito slovy komentuje Mons. Lazar Jou (You) Heung-sik jmenování prefektem Kongregace pro klerus v listě, kterým se obrátil k věřícím své diecéze. Papež František udělil Mons. Jou arcibiskupskou hodnost a svěřil mu, jako nástupci kardinála Be-

niamina Stelly, který v srpnu oslaví osmdesátku, zodpovědnost za 400 tisíc kněží a jáhnů i za semináře po celém světě. Na zdráhání kandidáta, který namítal, že se necítí hoden takového úkolu, protože pochází z malé asijské diecéze a nehovoří mnoha jazyky, papež reagoval slovy: „Ve Vatikánu potřebujeme usměvavé lidi.“

A já myslím, že je potřebujeme nutně i u nás! Tak do toho! A hned vám k tomu pomůžeme: Dva policisté potkají faráře, jak na kárce veze bojler. „Dobrý den otče,“ ptají se, „copak to vezete?“ „To je bojler,“ odpoví farář. „A kam to vezete?“ zeptá se druhý policista. „Na faru.“ „Aha, tak jedte.“ Farář odjede a první policista se zamyslí: „Poslouchej, co je to ten bojler?“ „Co já vím,“ odpoví druhý, „ty jsi měl ve škole náboženství!“

-zd-